

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 42/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. Š., bytom K. N. M., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., P., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní o ochranu osobnosti sp. zn. 18 C 13/94 zo 14. januára 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. Š. o d m i e t a ako oneskorenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. februára 2003 doručené podanie Ing. P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom K. N. M., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., P., označené ako „Sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní“ s prílohami. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ ním namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ku ktorému malo dôjsť postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní o ochranu osobnosti sp. zn. 18 C 13/94. Z obsahu sťažnosti tiež vyplynulo, že označené súdne konanie už bolo ukončené 6. februára 2002, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. januára 2002. Pokiaľ ide o dodržanie

dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu, sťažovateľ argumentoval tým, že:

„Na základe všetkých takto uvedených skutočností a predloženého dôkazového materiálu s poukazom, že sťažovateľ v tejto veci už podal sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu, pričom však bol oznámením zo dňa 9. 12. 2002 poučený o nutnosti vyčerpať opravný prostriedok vo forme ústavnej sťažnosti v rámci Slovenskej republiky podľa § 53/3 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v znení neskorších predpisov.

Oznámenie som obdržal dňa 18. 12. 2002, podľa môjho názoru je moja sťažnosť v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 38/1993 Z. z., prípustná a lehota na jej podanie sa počíta od prevzatia odpovede na sťažnosť vedenú pod č. k. 23868/02 na Európskom súde pre ľudské práva v Štrasburgu.“

Na základe uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„Základné právo Ing. P. Š. zakotvené v čl. 48 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod spis. zn. 18 C 13/94 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva primerané zadostučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 3.000.000 Sk.

Sťažovateľovi sa priznávajú trovy konania vo výške 37.556,- Sk plus 20 % DPH v čiastke 7511,20 Sk spolu 45067,20 Sk, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov tarifnej hodnoty z čiastky 3.000.000,- Sk po 18.650,- Sk jeden úkon a dvakrát paušálna suma náhrad po 128,- Sk, ktoré je povinný porušovateľ práva poukázať na účet právneho zástupcu JUDr. M. B. advokáta Advokátskej kancelárie v P. do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ústavy a s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené

v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Lehota na podanie sťažnosti nie je však časovo neobmedzená, pretože podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom jej zmeškanie nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej oneskorenosť a zákonným dôvodom na odpustenie jej nedodržania nie je ani neúspešný pokus sťažovateľa na riešenie svojej veci pred Európskym súdom pre ľudské práva.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo dôjsť postupom a rozhodovaním Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní o ochranu osobnosti sp. zn. 18 C 13/94, ktoré bolo právoplatne ukončené 6. februára 2002. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená až 12. februára 2003 a keďže pokus sťažovateľa o vyriešenie svojej veci pred Európskym súdom pre ľudské práva nie je dôvodom na odpustenie dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti, bolo potrebné jeho sťažnosť po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003